

terlevende Frugterne af hans Taleinter og Glid. Sees der hen til disse Forholds Ordning i Udlandet, da viser det sig ogsaa, at de enkelte Staters Lovgivninger, medens de vel frembyde store Forskjelligheder, dog næsten alle ere byggede paa den Hovedgrundsaetning, at Beskyttelsen paa den ene Side ikke bør indskrænkes til Forfatterens Livstid alene, men at den paa den anden Side ei heller bør tilstaaes hans Arvinger eller andre Successorer for bestandigt. Vel har den svenske Lovgivning tillagt Arvingerne en stedsevarende Ret, alene under Betingelse af, at de senest hvert 20de Aar besørge et nyt Dplag af Skriftet, og i Norge, hvor Forordn. af 7de Jan. 1741 endnu er Hovedloven, kan det følgerig ligesom her omvistes, om ikke en stedsevarende Ret tilkommer Arvingerne. Men derimod er i de Lande, som have den største og betydningsfuldeste Literatur, den udelukkende Ret ikkun indrømmet for en begrændset Tid efter Forfatterens Død. Saaledes have deels det tydske Forbunds Beslutninger af 9de Novbr. 1837, 22de April 1841, 19de Juni 1845 og 12te Marts 1857, deels adskillige særlige Love for de enkelte tydske Stater. Efter bemeldte Forbundsbeslutninger skulle en Forfatters Arvinger eller andre Successorer i alle Forbundsstater beskyttes mod Eftertryk eller anden uhemlet Mangfoldiggjørelse af hans Skrifter for et Tidsrum af 30 Aar efter hans Død. Disse Beslutninger foreskrive vel den deri omhandlede Beskyttelse ikkun som den, der mindst skal tilkomme de Paagjældende i hele Forbundsgebetet, og de vilde saaledes ikke have været til Hindre for, at de enkelte Forbundsstater for deres Territoriums Vedkommende havde indrømmet en Beskyttelse af længere Varrighed, men dette vides ikke at være skeet nogetsteds. I Preussen var saaledes en lignende Beskyttelse alt bleven anordnet ved en Lov af 11te Juni 1837, og i Østerrig er samme Beskyttelse fastsat ved en Lov af 19de Oct. 1846. I Frankrig er udelukkende Ret til at mangfoldiggjøre en afdød Forfatters Skrifter tilstaaet hans Enke under visse Betingelser for Livstid, hans Børn for et Tidsrum af 30 Aar at regne respective fra hans Død eller fra Dphøret af Enkens Rettighed, og andre Arvinger for et Tidsrum af 10 Aar efter Forfatterens Død.

Englands Lovgivning sikrer et Skrift mod Eftertryk indtil 7 Aar efter Forfatterens Død eller for et Tidsrum af 42 Aar fra dets Udgivelse.

I Genhold til de ovenudviklede Grunde og efter den Veiledning, Udlandets Lovgivning frembyder, har man fundet, at der kun bør indrømmes Forfatterens Arvinger eller andre Successorer en temporair udelukkende Ret til at mangfoldiggjøre hans Skrifter, og man har derhos antaget, at denne Retts Varrighed meest passende begrændses i det Væsentlige saaledes, som den franske Lovgivning bestemmer.

Foraauidt en Forfatter i levende Live overdrager sin Forlagsret heelt eller tildeels til Andre, maa det være ham selv overladt ved den i saa Henseende indgaaende Contract at træffe de Bestemmelser, som han maatte anse hensigtsmæssige, ikke blot om Udgavens Correcthed, om Udgivelse af Forfatterens samtlige Værker og deslige, men ogsaa om det Tidsrum, i hvilket Rettigheden skal vedvare; men han vil i intet Tilfælde kunne udstrække Varrigheden udover det i § 2 anførte Tidsrum af 30 Aar efter sin Død.

Gjenstanden for den Forfatteren og øvrige Paagjældende saaledes tilkommende udelukkende Ret er ethvert trykt Skrift. Dettets indre Værd eller Omfang kan der her ikke tillægges nogen videre Betydning. Kun maa det selvsølgelig indeholde en saadan Række elendommelige Tankefremstillinger, at det i Virkeligheden kan siges at være forfattet af Paagjældende.

Den udelukkende Raadighed er indrømmet den Berettigede ikke blot over Skriftet som et Hele, men ogsaa over dets enkelte Dele. Efter Udtrykkene i Forordn. af 7de Jan. 1741 kan det vistnok omvistes, hvorvidt Forfatterens Ret i sidstnævnte Henseende strækker sig. Det er imidlertid formeentlig stemmende med Forholdets Natur og tillige af særdeles practisk Vigtighed, at Forfatteren og øvrige Vedkommende ogsaa sikres mod en saadan partiel Benyttelse af hans Skrifter, der fortrinsviis vilde finde Sted med Hensyn til de betydeligere Værker, og som vilde kunne skade disses Afsetning i en ikke ringe Grad. Forskjellige Hensyn kræve dog, at der herfra maa gjøres enkelte Undtæ-